

GRABRICK

List učenika Osnovne škole Grabrik
Šk. god. 2011./2012., Karlovac, veljača 2012., broj 17

Tema broja: **FILM**

Betlehemske svjetlo uni-jelo je ushićenje u sva srca sudionika i gledatelja božićne priredbe.

S A D R Ž A J

Betlehemsko svjetlo	2
Film je pronašao mene, a ne ja njega - Marija Ratković	4
Filmski vremeplov	7
Tragom karlovačkih kina	8
Tužna subrina kina Luxor.....	8
Kako smo spojili ugodno s korisnim	9
Šuma znanja	10
Ljubav djeci prije svega	10
Pjevajmo pjesnike	11
Preventivni program	12
Ovo bi mogla biti moja ulica.....	13
Intervju s poznatim kazališnim redateljem Georgijem Parom..	14
Mali princ na Sajmu udruga.....	15
Robopro	16
Dan europskih jezika	17
Kako nastaje časopis?	17
Mislimo zeleno.....	18
Kapi života	19
Naša četiri nezaboravna dana	20
Posjetili smo Plitvička jezera.....	22
Arheolozi na jedan dan.....	23
Parkovi mogu grada.....	23
Tenis	28
Rukometna škola karlovac	29
Tko sam ja?.....	30
Strip	31

str. 4

str. 6

str. 14

str. 16

str. 18

str. 20

str. 28

OBAVIJEŠT!
Sve što mislite o Grabriću (pohvale, kritike, prijedlozi), teme i članke, molimo šaljite na e-mail: grabric@net.hr
Uredništvo

IMPRESUM

GRABRIĆ

List učenika OŠ GRABRIK,
br. 17 - godina XII., veljača 2012.

Kontakt:

47000 KARLOVAC, Bartula Kašića 15
Tel./fax: 047/422-962

E-mail: os-karlovac-005@skole.t-com.hr

Za izdavača:

Željka Škot, ravnateljica

Glavni urednik:

Filip Mrežar, 7.d

Koordinator:

Vesna Mance

Uredništvo:

Marina Nakić, 7.d., Filip Mrežar, 7.d., Miran Ratković, 7.a, Maja Radočaj, 7.a, Matej Testen, 7.a, Borna Žaja, 5.d.

Urednici - suradnici:

Jasmini Starešinić, Zlata Lukšić,
Bogdana Conjar, Božica Krpes - Pregun

Koordinator graf. oblikovanja:
Zdravka Mrežar

Grafičko oblikovanje i tisk:
Tiskara Pečarić&Radočaj, Karlovac

Naklada: 600 primjeraka
Veljača 2012.

Na naslovnicu fotografije sa znanstveno - umjetničke subote

FILM JE PRONAŠAO MENE, A NE JA NJEGA

Marija Ratković, studentica Producije scenskih i izvedbenih umjetnosti pri Akademiji dramskih umjetnosti i apsolventica na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, studij germanistike i hispanistike, bivša je učenica generacije naše škole. I ove je godine pokazala svoje izvrsne organizacijske sposobnosti u realizaciji 16. filmske revije mladeži i 4. four river film festivala. Stoga smo je odlučili «zaskočiti» i na trenutak odvojiti od brojnih obaveza kako bismo je pitali sve što nas zanima.

Kada si osjetila privrženost filmu? Je li te to privlačilo odmalena ili je taj interes netko poticao?

Prije bih rekla da je film pronašao mene, a ne ja njega! Inače sam više tip osobe okrenute prema prirodnim znanostima, ali širokih interesa. Još u osnovnoj školi sam se bavila stvarno raznolikim hobijima: tenisom, novinarstvom, sviranjem klavira... Dapače, roditelji su me poticali u tom svojevrsnom renesansnom provođenju slobodnog vremena. A filmska umjetnost je sama po sebi renesansna – odnosno vješto ujedinjuje ostale umjetnosti. Tako da smo se film i ja jednostavno kad-tad trebali naći na istoj valnoj duljini. Samo je trebao dobar poticaj. A to je bio moj tadašnji profesor hrvatskog jezika u Gimnaziji Karlovac, prof. Damir Jelić.

Kada si se ozbiljno počela baviti filmom? Gdje si stjecala prva «filmska» znanja?

Filmom sam se «ozbiljno» počela baviti u prvom razredu Gimnazije. Spomenuti prof. Jelić je većinu mog razreda «povukao» na Videodružinu – filmsku sekciiju u okviru Gimnazije. Tako je počelo. No, na neki način i ostalo, s obzirom da sam i danas za Videodružinu, a i kasnije osnovani Kinoklub Karlovac iznimno vezana. Naime, i moj profesionalni put se često isprepliće s radom Kinokluba. Nekad možda i prečesto, jer uz hektičnost današnjeg svijeta nema mi

većeg gušta nego kada sa srednjoškolcima raspravljam o njihovim novim projektima. Da, u tom procesu ja sebe dajem djeci, ali ta djeca meni daju puno više: svojevrsnu oazu, protutežu ovom materijalistički nastrojenom svijetu.

Kako su izgledali tvoji filmski početci?

Simptomatična je činjenica da se moji filmski početci ne razlikuju od onih koje i sada «provodimo» u Kinoklubu. Na samom početku bio je tu filmski tečaj kroz koji smo mi, tadašnji «filmski pilići» stekli osnovne filmske umjetnosti. Produkt tog tečaja bio je naš prvi film «Faca». U to vrijeme imala sam veću svijest o sebi ispred nego iza kamere, tako da sam odglumila naslovnu rolu. No, nakon još jednog takvog pokušaja brzo sam promijenila mišljenje i odlučila se za, u odnosu na kameru, pozadinski posao. Orijentirala sam se na režiju i montažu, poglavito dokumentarnih filmova. Za vrijeme studija otišla sam i korak dalje

i svoje zanimanje pronašla u producentskoj profesiji. Gdje će na kraju završiti, tko zna? Rekoh već da su me renesansno odgajali.

Približi nam, u nekoliko rečenica, Kino klub Karlovac. Koliko godina djeluje, koliko članova broji...?

Ne mogu nikako približiti Kinoklub Karlovac bez spominjanja Videodružine Gimnazije Karlovac, koja je osnovana u lipnju 1999. g. na inicijativu nekolicine entuzijasta i vođena profesorom hrvatskog jezika Damirom Jelićem. Povod okupljanja jest bio film, no pravi motivi su bili potpuno dugački: kroz gledanje, komentiranje i stvaranje filmskih djela mlađi ljudi su se družili. Skoro tri godine kasnije, 2002. kada su ti isti mlađi entuzijasti postali maturanti, krenulo se u osnivanje formalno pravne udruge i nastao je Kinoklub Karlovac. Zašto? Upravo da bi se bavljenje filmom omogućilo ne samo gimnazijalcima, već i svim drugim srednjoškolcima, ali i osnovnoškolcima.

Danas Kinoklub broji oko 80 članova i njegovo djelovanje može se razvrstati u pet različitih, a opet međusobno isprepletenih pravaca: rad s osnovnoškolcima i srednjoškolcima u kontekstu stvaranja filmova; održavanje povremenog kinotečnog programa u prostorijama tzv. «Mikrokina»; «low produkcija» - što za vlastite potrebe, što u okviru suradnje s uspješnim lokalnim poslovnim subjektima; organizacija Filmske revije mladeži i Four River Film Festivala – nacionalne, odnosno međunarodne manifestacije posvećene srednjoškolskom filmu i organizacija Karlovačkog riječnog kina – jedinstvenog open air kina na obali rijeke Korane.

Koji ti je najdraži film?

Nemam najdraži film, ali imam tri najdraža redatelja: Pedro Amador var, Steven Sodenbergh i Alfred Hitchcock. Njihove filmove mogu gledati nebrojeno puta. Primjerice, Sodenberghovim «Trafficom» sam bila toliko oduševljena da sam ga u

tjedan dana pogledala tri puta na tri različita jezika: na hrvatskom u karlovačkom «Edisonu», njemačkom u kinu u Grazu i originalnoj verziji na engleskom jeziku, također u Grazu.

Tko ti je uzor u filmskom svijetu?

U filmskom svijetu uzore tražim u producentskoj profesiji. Tako da je moj No. 1 Jerry Bruckheimer – tata «CSI-a» i svih franšiza istog, zatim serijala «Bez traga», «Zaboravljennog slučaja»...

Danas si koordinatorica Filmske revije mladeži i Four river film festivala. Kako uspijevaš uskladiti fakultetske obaveze s organizacijom Revije i Festivala?

Usklađivanje obaveza nije lako, ali trudim se. Posljednje četiri godine uz studij Producije na Akademiji dramske umjetnosti paralelno radim, i to u struci. Tako da često ne znam, odnosno ne razlikujem kada nešto radim za faks, a kad za posao i cijelo vrijeme mi se zapravo obaveze međusobno isprepliću. Uz Akademiju, tu je i studij germanistike i hispanistike na Filozofskom fakultetu, koji sam zapravo prvo upisala i gdje imam status apsolventa. Tako da i to treba privesti kraju. Ne samo zbog mame i tate, već i zbog sebe same. Osim toga, ja nekako najčešće biram onaj teži put. Možda to i objašnjava zašto sam se, na čuđenje sviju, poslje srednje škole odlučila na germanističko «sito i rešeto», a studij ADU upisala sam tek tri godine kasnije. Jednostavno se nisam smatraла dovoljno zrelom. I nije mi žao! Naime, studiranje kroz dva absolutno različita sustava – s jedne strane šarmantno uštroglijen, ali i više nego discipliniran Odsjek za germanistiku, a s druge strane «kreativni kaos» Akademije dramske umjetnosti itekako je utjecalo na moj daljnji profesionalni razvoj.

Što ti je najljepše u organiziranju Filmske revije?

Revija i festival su jedna posebna priča. Većinu organizacijskog tima čine srednjoškolci uz pomoć nas starijih kolega studenata. To je dobitna kombinacija, jer mladi ljudi na

taj način rade jedni za druge i time razvijaju vrlo važne vještine: međusobnu komunikaciju, komunikaciju s medijima, timski rad, pa sve do planiranja, promocije i rukovođenja. Također bih rekla da su Revija i Festival svojevrsni poklon ovom gradu i činjenica da u četiri dana istim prodefilira preko 150 gostiju iz svih dijelova Hrvatske i svijeta. To je ono što me najviše veseli. Neka se i u Južnoj Koreji čuje za Karlovac!

Otvaranje Revije je održano u Kinu «Edison». Svi su zbog toga bili veseli i prisjećali se lijepih trenutaka provedenih onđe. Što ti misliš o problemu zvanom Kino «Edison»?

Karlovcu se desila ta tužna kinematografska priča. Iako deveti grad po veličini u Hrvatskoj, on nema redoviti kino repertoar. Slična situacija je bila i u Šibeniku i Slavonskom Brodu, no stjecajem okolnosti isti gradovi su dobili «natrag» svoje kino dvorane. Edison je drugo najveće kino u Hrvatskoj i prvo izgrađeno kino s tom namjenom. Međutim, iluzorno je očekivati da će Edison ikad više biti kino u punom smislu te riječi. Naime, Karlovcu nije potrebno kino te veličine i koncepcije; dovoljan bi bio jedan miniplex s dvije ili tri manje dvorane. Ono kako ja vidim Edison je kao multifunkcionalan prostor namijenjen audiovizualnim i izvedbenim umjetnostima. Dakle, kolokvijalno rečeno, namijenjeno i

filmu i kazalištu i glazbenim koncertima. Tu bi se smisleno dao ukomponirati i mali muzej upravo zbog povijesne važnosti Edisona koju sam spomenula, a koja ne bi smjela biti zaboravljena.

Za vrijeme Festivala održana je i parlaonica na temu: Potiče li nasilje na filmu nasilje u stvarnosti? Kakav je tvoj stav o ovoj temi?

Muslim da nisu toliki problem filmovi, koliko ostali produkti AV industrije (video-igrice, npr.). Jer, igrice su one koje stvaraju ovisnost, kako svjesnu, tako i nesvjesnu. Muslim da je udio filmova u poticanju nasilja minimalan.

Culi smo da mnogo putuješ. Koja si mjesto do sada posjetila? Koje ti se najviše svidjelo i zašto?

Uz odlaske u kino moja najveća strast su putovanja. Pogotovo uz dobrog suputnika kojeg imam u posljednje dvije godine. Obišla sam gotovo cijelu Europu (od Engleske do Malte), a u siječnju me očekuje četveromjesečni boravak u Americi, gdje idem na posljednji semestar studija Producije. Što mi se najviše svidjelo? Nije da bih sad mogla baš nešto posebno izdvojiti, jer svako mjesto veže za sebe svoju posebnu priču i dogodovštinu, ali recimo jedna od prvih asocijacija na predavanjem krajolik je Luxembourg u proljeće. I to nekoliko sati nakon kiše. To treba doživjeti. Doslovce – buđenje proljeća u Luxembourgu.

Gdje se vidiš za pet godina u filmskom svijetu?

Moja mama je jednom slikovito rekla: »Sklona si prirodnim znanostima, studiraš jezike, završila si film, a sad upisala kazalište. Ja tebe, dijete drago, više ne mogu pratiti!« Tako da, tko zna? Ni ja sebe samu često ne mogu pratiti.

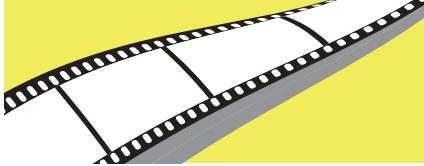
Jesu li tvoji životni ciljevi vezani uz film ili nešto drugo?

Poslužit ću se citatom Stevea Jobsa: »Biti najbogatiji čovjek na groblju nije ono što me zanima. Otići navečer na spavanje misleći da smo napravili nešto prekrasno – to je ono što mi puno znači.« To mi je životni cilj i moto.

Miran Ratković, 7.a

Filmsko žutilo

Karlovac je i ovog rujna po peti put pozutio, ali ne od lišća nego od 150 mlađih i kreativnih filmaša iz cijele Hrvatske i 22 zemlje Europe i ostatka svijeta.

Iza nas je 16. filmska revija mladeži i 4. four river film festival koji su se u organizaciji Kinokluba Karlovac i Hrvatskog filmskog saveza održavali od 7. do 10. rujna 2011. i to na tri lokacije u gradu: Kino «Edison», Gradsko kazalište «Zorin dom» i gradini «Dubovac». U konkurenciji je prikazano ukupno 84 filma koje su odabrali: Diana Nenadić, filmska kritičarka i publicistkinja, Boško Picula, politolog i filmski kritičar i Jura Troje, učitelj razredne nastave i voditelj medijske kulture.

Uzavrele pripreme za Festival počele su još puno prije, a svoj vrhunac su dostigle u kolovozu: stizale su prijave filmova, slagao se filmski program, a posebno atraktivno bilo je prošetavanje gradom ovogodišnjih maskota, prof. Balthazara, Kaujoja Sitha i Charlija Chaplina.

Pripreme i otvaranje Festivala i Revije...

A onda je stigla prekrasna vijest: otvaranje Revije i Festivala održat će se u Kinu «Edison». To je značilo da će se u našem karlovačkom kinu prvi put nakon pet godina ponovno uključiti projektor i zavrjeti filmska vrpcu. Trebalo je brzo pripremiti zamrlu kino dvoranu za otvaranje. I konačno, sve je počelo 7. rujna uju-

tro i to nagradnom igrom Cedevite Go, a nastavilo se filmom iz filmskog 5+ programa – Sinji galeb. Prije filma djecu je zabavljala maskota Dukatina.

A navečer – dugo očekivano otvaranje započelo je plesno-pjevačkom izvedbom Singrlica. Inače, one su osvojile ovogodišnji Porin za najbolju etno izvedbu. Otvaranje je vodila poznata karlovačka glumica Zrinka Cvitešić. Bilo je dovoljno izgovoriti riječ Edison, i cijela bi se dvorana ustala i počela gromoglasno pljeskati. Predstavljen je stručno povjerenstvo za Reviju, Festival i nagradu Žute zastave. Mlade filmaše i posjetitelje Festivala pozdravili su: Marija Ratković, koordinatorica re-

de filmaše. Kraj te uzbudljive večeri pred Kinom «Edison» začinila je i svirka benda *The Chocolate Nipples*.

Drugi dan održavanja Revije i Festivala...

Drugi dan je započeo filmskim 5+ programom i animiranim filmom *Mali leteći medvjedi*, a tijekom dana su se prikazivale još dvije projekcije. Dan je završio Dubovac open air projekcijom filma s ovogodišnjeg Filmskog festivala u Puli – Kotlovina. Atmosfera je bila užarena i navedeni film je uvelike privukao Karlovčane. To je komentirao Tomislav Pekić, glavni urednik festivalskog lista *Dnevnik u boci*: «Filmska kuhinja Tomislava

vije i festivala, Vera Robić-Škarica, tajnica Hrvatskog filmskog saveza i Damir Jelić, gradonačelnik grada Karlovca i jedan od osnivača Kinokluba Karlovac. Jihye Hwang, prošlogodišnja osvajačica grand prix-a i članica povjerenstva Žute zastave, tradicionalno je prerezala filmsku vrpcu i time označila i službeni početak Revije i Festivala.

Te večeri su i prikazani isječci iz dokumentarnog filma Dušana Vukotića, snimljenog 1979. g. povodom 400. rođendana našeg grada i film «Petak», uradak učenika karlovačke Gimnazije iz 70-ih godina prošlog stoljeća. O toj zanimljivoj filmskoj tvorevini skupu je govorio prof. Josip Šimunčić koji je tada vodio mla-

Radića nije zakazala i malo tko je ostao filmski gladan.»

Treći dan održavanja Revije i Festivala...

Trećeg dana u 5+ programu prikazivao se animirani film *Planet 51*. Pogledali su ga i učenici četvrtih a i b razreda naše škole. Popodne su se ponovno prikazivale dvije projekcije.

Dubovac open air ponovno je rezervirao večernji termin i publika je vidjela još jedan film s Filmskog festivala u Puli. Bio je to film *Fleke* koji prenosi zanimljivu i poučnu poruku o nenasilju među djecom i odraslima.

Četvrti – posljednji dan...

konačno smo došli do posljednjeg dana manifestacije. Ujutro se prikazivao posljednji film iz 5+ programa i to su opet bili *Mali leteći medvjedi* koji su od svih filmova privukli najveću pozornost najmlađih. Oko podneva su prikazane i zadnje dvije projekcije. Nakon toga održana je parlaonica o temi *Potiče li nasilje u filmu nasilje u stvarnosti* u kojoj su sudjelovali filmski kritičar Boško Picula, urednica T-portala Alemka Lisinski, televizijska voditeljica Daniela Trbović i filmski redatelj Aldo Tardozzi. Pobijedila je skupina koja je branila tezu da nasilje na filmu ne potiče nasilje u životu.

U ranim popodnevnim satima započelo je zatvaranje i svečana dodjela nagrada koju je vodila Daniela Trbović. Svojim dosjetkama zgrijala je i onako vruću atmosferu koja se osjećala u pregrijanoj dvorani Zorin doma. Jer, najuzbudljiviji dio je ipak podjela nagrada pa su mladi filmaši nestrpljivo iščekivali odluku tročlanog povjerenstva u sastavu: Aldo Tardozzi, Andrei Tanase, redatelj iz Rumunjske i Gabor Rethi, animator iz Mađarske.

U nizu nagrada za različita područja filma, izdvojio bih grand prix za najbolji film koji je osvojio Station Next iz Danske za film Naopako (EN VERDEN VENDT P? HOVEDET).

I eto, stigli smo do kraja, ali bih želio još nešto reći. Na Reviji i Festivalu je sudjelovalo nešto bivših i sadašnjih *Grabrića*: Marija Ratković, koordinatorica Revije i Festivala, Sanja Zanki, koordinatorica programa, Ksenija Sanković, asistentica produkcije, Vedrana Mihalić, prevoditeljica, Marko Mikić, volonter i član povjerenstva za nagradu Žute zastave te Miran Ratković i Laura Pribanić, učenici 7.a – volonteri.

Miran Ratković, 7.a

Filmski vremeplov

Film je sedma umjetnost koja utječe na naše stavove, potiče nas na razmišljanje, poučava nas, zabavlja i izgrađuje kao osobe.

Zato zasluzuje našu pozornost.

Pred nama su hladni zimski dani i svi tada volimo spojiti udobnost svog naslonjača s nekim dobrim igranim filmom, krimićem, komedijom ili hororom. Pa ako su pri ruci i kakve grickalice, doživljaj je potpun. A jesmo li se ikada zapitali što je zapravo film i koliko o njemu znamo?!

Nije dovoljno reći da je film niz pokretnih slika, nego je film i umjetnost koja nas poučava, nasmijava ili samo zabavlja u slobodno vrijeme.

Prije više od 100 godina, točnije 28.12.1895. u polutami pariškog Grand Cafea, prikazani su crno-bijeli nijemi filmovi braće Lumiere. Uz pomoć kinematografa, uređaja koji je niz pokretnih slika projicirao na platno, publika je vidjela prve kratke dokumentarne filmove. Kako je znanje o filmu napreduvalo, tako je film iz nijemog prešao u zvučni, a taj preokret napravila je filmska tvrtka Warner Brothers 1927. godine filmom «Pjevač jazz-a».

Postupno je crno-bijeli film nestajao i zamijenio ga je film u boji koje je i danas prisutan, a preteča mu je bio Disneyev crtic «Cvijeće i drveće» iz 1932. godine.

Film kao umjetnost ima svoja izražajna sredstva. To su: kadar, sekvenca, rez, plan, rakurs (kut snimanja), montaža, gluma...

Kadar je najmanji dio filma koji bez prekida traje od uključenja do isključenja kamere, sekvenca okuplja kadrove u neku logičku cjelinu, a rez je spona između kadrova.

Rakurs ili kut snimanja je položaj kamere prema snimanom objektu koji može biti bliže ili dalje kamери što znači da je objekt u različitim planovima snimanja.

Danas je u filmu važna montaža. Uz pomoć računala glumcima se popravljaju nedostatci ili dodaje animacija.

Film je, kao i književnost, podijeljen u tri filmska roda: dokumentarni, igrani i animirani film. Dokumentarni film se oslanja na događaje u zbilji. U njemu nema izmišljenih, namještenih i preumljenih događaja, već stvarni ljudi u stvarnom prostoru. Igrani film najčešće je proizvod maštetačkih tragova prije snimanja ostaju zabilježeni u scenariju i u knjizi snimanja, što je pisana priprema za budući film, a nešto se manje oslanja na zbilju. Animirani film je nastao uzastopnim snimanjem pojedinačnih sličica, a koje kasnije bivaju oživljene tehnikom filmske projekcije. Ime je dobio od latinske riječi animare, što znači oživjeti.

Najpoznatiji crtani filmovi su Walt Disneyevi, dok je za hrvatske animirane filmove zasluzna Zagrebačka škola animiranog filma.

Dušan Vukotić, jedan od autora, dobio je za animirani film *Surogat* 1961. godine nagradu Oscar, jedini dosad u hrvatskoj kinematografiji.

Matej Testen, 7.a

TRAGOM KARLOVAČKIH KINA

KINO EDISON

Najpoznatije karlovačko kino je Edison. Gradilo se od 1919. do 1920. Po idejama Ede Schhoena i Brune Bauera. Oni su kino zamislili kao Atlas kino pa tako golemi kip Atlasa ukrašava pročelje zgrade. Investitori su se ipak odlučili za drugo ime i nazvali ga po T. A. Edisonu. Karlovac, tadašnji tjedni list o kinu piše: "Naša publika sada ima na raspoloženju jednu velegradsku instituciju. Naš novi Kino možemo postaviti o bok najmodernijih velegradskih Kino Kazališta. Ima 490 sjedala, te je prostorniji od ijednog zagrebačkog kina." Važno je i to da je kino Edison prvi namjenski rađeni kinematograf u Hrvatskoj! Ispočetka su se prikazivali filmovi bez zvuka uz pratnju glasovira. 1931. Stigao je zvuk u kino i ono mijenja ime u Edison

ton-kino. Kako je to izgledalo? U predvorju Edisona bila takozvana bombonijera u kojoj su se prodavali slatkiši. Pušenje je bilo zabranjeno. Reklame s dijapositiva su se prikazivale na elektirficiрanim zastorima. U dugoj povijesti kina bitno je izdvojiti i 1957. i prikazivanje filma

Carmen Jones. To je bila prva projekcija širokog formata u karlovačkom kinu. Danas kino Edison više nije kino, nego višenamjenska dvorana. Možda jednom opet bude kino, možda za 100. rođendan....

Sonja Škvorc i
Lea Schiller, 5.d

TUŽNA SUDBINA KINA LUXOR

Stariji Karlovčani rado se sjećaju nedjeljnih matineja i večernjih kino predstava u Luxoru, a oni nešto mlađi i rock kluba koji je tamo živio od 1993. do 1996. god. Kino Luxor bilo je jedino karlovačko kino s otvorenim prostorom, no uživanje u filmovima pod vedrim nebom nije bilo moguće još od kraja 70-tih godina prošlog stoljeća. Kino Luxor otvara svoja vrata, ali kao prodavaonica keramičkih pločica i instalacija centralnog grijanja te opreme za kupaonice.

Jeste li znali...

- ... da najkraći film traje 1 sekundu, a najduži 240 sati?
- ... da je najprodavaniji film na DVD-u "Kralj lavova"?
- ... da je Indija najveći proizvođač filmova?
- ... da je Frankenstein najpopularniji povijesni lik svih filmova?
- ... da je najpopularniji filmski serijal "Zvjezdani ratići"?
- ... da je prema priči "Pepeljuga" snimljeno čak 95 inačica te priče?
- ... da u gotovo svakom filmu ima barem 50 pogrešaka, a u popularnom "Titancu" čak 210?

Petra Jelić, 7.a

Kako smo spojili ugodno s korisnim

Od 29. rujna do 2. listopada Varaždin je ugostio mlade filmaše osnovnoškolce cijele Hrvatske. Bila je to 49. revija hrvatskog filma i video stvaralaštva djece. Od 175 filmova različitih kategorija na reviju je pozvano 88, među kojima je bio i crtani film naših Grabrića koji se zove *Na putu*. Svi pozvani filmovi prikazani su u 8 revijskih projekcija. Naš je prikazan u trećoj revijskoj projekciji.

Crtani film *Na putu* nastao je u suradnji s Kino klubom Karlovac u sklopu projekta *Razvoj osobnosti i poticanje kreativnog mišljenja kod potencijalno darovitih učenika* u obliku vikend filmskih radionica. U njegovom stvaranju sudjelovalo je 8 potencijalno darovitih učenika do 4. do 6. razreda koji su željeli polaziti filmsku radionicu, a to su: Jakov Latković, Iva Gunjača, Miran Ratković, Laura Pribanić, Maja Radočaj, Sonja Škvorc, Dorian Janžetić i ja, Karla Kostadinov. Voditeljice vikend filmske radionice bile su Marija Markezić, Sanja Zanki i Svjetlana Vinić. Cijelu ekipu okupila je Bogdan-

ka Conjar, koordinatorica projekta.

Naši predstavnici u Varaždinu bili su Dorian Janžetić, Bogdanka Conjar i ja. Nakon smještaja u hotelu *Turist* nastupile su revijske projekcije. Imali smo priliku vidjeti mnogobrojne filmove različitih vrsta: dokumentarne, crtane, reportaže,igrane...

Pričom do filma

Sigurno se pitate što je to *Na putu*. E,to je jedan film u čijoj sam izradi sudjelovala.Sve je krenulo ovako...

našao na putu .Nećete vjerovati, ali tu se našao i jedan dječak sa psom, ogromna vjeverica, jež, slon i mrav.Počeli smo s izradom lutaka od plastelina, hamer papira, a pritom smo se koristili i šivaćim priborom.Izradili smo i kulise za pojedine scene. Šumu, most, grad, planine...

U nedjelju je krenulo snimanje. To nam je bilo nekako najteže jer smo morali biti mirni kako ne bismo pomakli kameru,a svaki pokret lika izrađivali smo stop animacijom, ka-

Jednog subotnjeg jutra moja prijateljica Sonja, moja malenkost te neki daroviti učenici naše škole okupili smo se u školi kako bismo izradili film. Prvo smo krenuli s pričom.Svatko od nas napisao je pričicu od svega nekoliko rečenica.Zatim smo sve to oblikovali u jednu veliku priču kojoj smo morali odrediti naslov.Nakon nekoliko neobičnih prijedloga, koji su bili i pomažu smiješni, odlučili smo se za naslov *Na putu*. A tko se sve

dar po kadar.Izradili smo 250 fotografija,njih 30 je trebalo obrisati, a ostale fotografije smo ubrzali te dodali zvukove i film je bio gotov.

Bili smo zadovoljni učinjenim i pomažu ponosni na sebe.

Taj smo film na Reviji filmskog stvaralaštva djece u Varaždinu predstavili Dorian Janžetić, učiteljica Bogdanka Conjar i moja malenkost.

Karla Kostadinov,5.d

Šuma znanja

Daroviti učenici naše škole zajedno sa svojim voditeljima ponovno nas oduševili još jednom Znanstveno-umjetničkom subotom koja je upriličena 19. studenoga

Znanstveno-umjetničke subote postaju tradicija u našoj školi, a tradicijom se može nazvati i goštovanje učenika drugih škola. Tako su nam se 19. studenoga pridružili učenici OŠ Draganić i OŠ Rečica i zajedno s nama sudjelovali u radionicama: *Fosili, Munje, Glagoljica, Biologija i Kemija u slici...* Radionice su vodili učenici i nastavnici naše škole koji sudjeluju u radu s darovitim učenicima.

Ja sam se uključio u radionicu *Biologija i Kemija u slici* koju su

vodile učenice iz mog 7.a razreda: Maja Radočaj i Patricija Kečate nastavnica biologije i kemije Slađana Cvitičanin. Bilo je jako zanimljivo jer smo bojom oslikavali zidove učionice biologije i kemije prikazujući Zemljina geološka razdoblja, a okušali smo se i u izradi makete eko škole iz naše mašte. Kutije su predstavljale školske zgrade, prazne boce staklenike, metalne žice solarne celije...

Poput istraživačkog novinara, zavirio sam i u druge radionice,

a posebno mi se svidjela radio-nica *Munje* koju su vodili Matej Testen iz 7.a i nastavnice Božica Krpes Pregun i Jasmina Božićević. Uredaj koji simulira munje naprosto me oduševio.

Da ne budemo gladni i iscrpljeni od napornog znanstveno-umjetničkog rada, pobrinule su se naše školske kuharice koje su nam u pauzi servirale peciva i topli čaj kojim smo se okrijepili.

Na kraju je u holu škole održana prezentacija izvedbi i radova koje su sve radionice napravile. Mislim da smo poslije svega bili zadovoljni: organizatori, voditelji i, naravno, mi učenici-sudionici, jer smo se lijepo družili i ponešto naučili.

Miran Ratković, 7.a

Ljubav djeci prije svega

Učenici naše škole i ove godine sudjelovali su u obilježavanju Dječjeg tjedna i to ne samo kroz aktivnosti unutar školske zgrade, već i na ulicama našeg grada.

Trg bana J. Jelačića bilo je ovogodišnje mjesto na kojem je započelo obilježavanje Dječjeg tjedna. Ovim tradicionalnim aktivnostima i ovaj put su se promicala dječja prava.

U ponedjeljak, 3. listopada pjesmom, plesom, crtežima i veselom dječjom cikom učenici 1. i 2. razreda naše škole poručivali su svoj, dječji moto: Ljubav djeci prije svega! Njima su se pridružili učenici drugih karlo-

vačkih škola i dječji vrtići.
*Zato što dijete je k'o cvjetić,
 Nježan i mirisan na livadi što raste.
 Umivat se želi rosom,
 Poletjeti poput laste.*

Nakon aktivnosti na Trgu, učiteljica Sandra Bosiljevac svoje učenike 1. a razreda povela

je u Starački dom "Sv. Antun", gdje su djeca, svojim dolaskom i kratkim programom, koji su pripremili, htjela u svakodnevnicu starijih štićenika unijeti dječju vedrinu i radost.

Iva Grgurić, 5.a

Pjevajmo pjesnike

Uz brojne aktivnosti vezane za obilježavanje Mjeseca hrvatske knjige, učenici 8.a razreda posjetili su Gradsku knjižnicu »Ivan Goran Kovačić» i uvjerili se da liriku iz hrvatskih čitanaka ne moraju samo čitati, već je uglazbljenu mogu i slušati.

Mjesec hrvatske knjige ove godine, između ostalog, obilježili smo i jednim *neobičnim, nesvakidašnjim* predavanjem kojem smo 25. listopada prisustvovali u našoj Gradskoj knjižnici «Ivan Goran Kovačić». Naime, tog dana spoznali smo koliko je poznatih lirskih pjesama iz našeg školskog programa – uglazbljeno.

Udobno smo se smjestili u prostoru glazbenog odjela Knjižnice i u uvodu predavanja upoznali se s nazivima *šanson* (uglazbljena popularna pjesma) i *countautor* (skladatelji), kao što je poznati Arsen Dedić, Hrvoje Hegedušić...

Prvo smo upoznali francuskog pjesnika Jacquesa Preverta, zvanog još i «pjesnik Pariza», i njegovu poznatu pjesmu *Barbara*. To je

ljubavna pjesma, dirljiva i snažna, koja nas je ispunila emocijama. Potpuna suprotnost Prevertu i njegovoj *profinjenoj Barbara* bila je *Barbara Ivana Slamniga*, u interpretaciji Zvonka Špišića. Njegova *Barbara* je brzog ritma, vesela, šaljiva i govori o barci.

Potom smo se osvijedočili kako zvuči kad se pjeva Tadijanovićeva intimna pjesma *Dugo u noć, u zimsku bijelu noć* i Cesarićeva

socijalna balada *Balada iz predgrađa* koju je skladao i otpjevao Hrvoje Hegedušić. Zatim je uslijedila jedna dijalektalna pjesma

Frana Galovića, Crn-bel, koju smo odslušali na rijetko viđenom gramofonu.

Kraj je bio rezerviran za Antuna Gustava Matoša i ljubavnu pjesmu *Utjeha kose*, koja govori o umrloj djevojci kojoj živa ostaje samo kosa. Posebno nas je iznenadilo što ovu tužnu pjesmu sumornog ugodjaja u rock verziji izvodi *Hladno pivo*.

Tada ona postaje ritmičnija, brža, s emocijom bijesa u interpretaciji.

Zajedničko druženje brzo je proteklo u ugodnom ambijentu, s ugodnom glazbom i riječju. Puni utisaka zaključujemo da bismo ovo druženje ponovili.

Ines Nekić i
Sara Karamatić, 8.a

PREVENTIVNI PROGRAM

Odgoj za zdrav život

Školski preventivni program sastavni je dio rada naše škole kojim nastojimo smanjiti interes naših učenika za upotrebu sredstava ovisnosti. Utjecaj vanjskog svijeta na djecu je velik i stoga ih treba poučiti znanjima i vještinama kojim bi mogli izbjegći opasan i štetan utjecaj društva. Program je usmjeren na rad s učenicima, učiteljima, roditeljima i lokalnom zajednicom.

Preventivni program u šk. god. 2011. / 2012. pozornost posvećuje komunikaciji između roditelja i djeteta te djecom međusobno kako bi se poboljšali međusobni odnosi koji bi prevenirali da dječa zastrane i krenu putem ovisnosti.

Cilj takvog rada s učenicima i roditeljima je prevencija (sprječavanje) ovisničkog ponašanja (ovisnost o pušenju, alkoholu i drogi) kod učenika osnovnoškolske dobi, stvaranje poticajnog, sigurnog i suradničkog okruženja u školi te razviti osjećaj grupne pripadnosti, povjerenja, tolerancije i jačanja osobne odgovornosti. Odgoj za zdrav život je bitan u prevenciji neprihvatljivog oblika ponašanja te razvijanje pozitivne slike o sebi.

Promičemo zdrave stilove života i kvalitetno provođenje slobodnog vremena. Odradili smo to nizom radionica, sportskim aktivnostima, posjetima kazalištu u kinu.

1. Radionica za učenike 4. razreda „Ti poruke – ja poruke”
2. Radionica za učenike 5. i 7. razreda „Povjerenje”
3. Znanstveno – umjetnička subota „Šuma znanja”
4. Radionica za roditelje učenika 4. razreda „Roditeljski odgojni stilovi”

Tekst je izdvojen iz programa akivnosti naše škole
(Stručna služba)

Ovo bi mogla biti moja ulica

"Ovo bi mogla biti moja ulica", predstava je Zagrebačkog kazališta mlađih koju s učenicima 7.a i b te 8.a i b pogledali 1. prosinca, i koja je inspirirana tragičnom smrću Luke Ritza, šesnaestogodišnjaka kojeg je premlatila grupa njegovih vršnjaka.

Potresno je bilo gledati predstavu o dečku kojeg je na smrt premlatila skupina maloljetnika, njegovih vršnjaka, i to bez ikakva razloga. Nažalost, to je naša svakodnevica. Ako ubrzo svi zajedno ne pokušamo promijeniti društvo u kojem živimo, svatko od nas je potencijalna žrtva nasilja. Dovoljno je da se u pogrešnom trenutku nađemo na pogrešnom mjestu... Za trajanja predstave zamišljala

sam se u situaciji žrtve. Što bih ja učinila da se nađem u istoj situaciji? O čemu bih razmišljala? Bih li zvala u pomoć ili zaplakala, pokušala pobjeći ili se suprotstavila? Kako bih se osjećala? Brojna pitanja su mi prolazila glavom... Predstava je na mene ostavila jak dojam, ali ču se ipak najviše sjećati zvukova zlostavljanja. Jeza je prolazila mojim tijelom dok smo osluškivali zvukove udaraca, prezirnog dovikivanja i psovki upućenih žrtvi. Koliko moraš mrziti da tako nešto možeš činiti drugom čovjeku, svom vršnjaku?! Koliko ogorčena, jadna, bezosjećajna i nemilosrdna osoba moraš biti da bi nanosio toliku bol? Stalno se javljaju nova pitanja, a tek poneki odgovor...

Dječak-ubojica u predstavi bio je član ulične bande. Živio je u obitelji s ocem zlostavljačem. I sam je bio žrtva jer je svjedočio nasilju nad svojom majkom.

Naravno, svakodnevni prizori nasilja u obitelji nisu nikakvo opravdanje za ubojstvo vršnjaka, no važno je razumjeti da je osobi u takvoj situaciji potrebna profesionalna pomoć. Statistika nam često govori da žrtva nasilja i sama postaje nasilnik.

Nakon svega nametnulo mi se još jedno pitanje: «Postoji li netko tko će me zaštititi ako se na ulici nađem u situaciji koja je prikazana u predstavi?» Policajci? Njih nikad nema kad ih trebaš. Moji prijatelji? Ne može me zaštititi netko tko bi se vjerojatno bojao isto ili više od mene. U koga se uopće mogu pouzdati? Moram li se sama braniti? Hoćemo li stvoriti društvo u kojem ćemo bezbrižno i bez straha hodati ulicama ili ćemo živjeti u strahu od nasilnika? Ja želim promjene. Želim da ulice naših gradova budu mesta sigurna za život i duženje s prijateljima. Ne želim da ulica, u kojoj se događa nasilje i u kojoj ne postoji nitko tko bi mi pomogao, bude moja ulica.

Ivana Basar, 7. b

Intervju s poznatim kazališnim redateljem GEORGIJEM PAROM SAMO HRABRO NAPRIJED

Dana 19. studenoga 2011. godine povodom manifestacije Noć kazališta naš grad Karlovac posjetio je poznati kazališni redatelj Georgij Paro, koji je s našim gradom povezan na poseban način. O tome govori intervju kojega sam s njim tim povodom napravio.

Gospodine Paro, kako vam se svijetljela predstava Snježna kraljica koju ste prvu večeras s programa Noć kazališta pogledali?

Predstava mi se vrlo dopala, izvrsna je, živa, dinamična i dobro urađena od svih.

Gospodine Paro, pročitao sam da ste išli u Karlovcu u osnovnu i srednju školu. U koju ste osnovnu i srednju školu išli?

Za osnovnu školu ne bih više znao, valjda se zvala samo osnovna škola, a završio sam Gimnaziju "Dr. Ivan Ribar".

Kako su se inače djeca u osnovnoj školi tada zabavljala?

Pa, kao i sva djeca na svijetu tako smo se i mi zabavljali, mislim nema neke velike razlike osim što je tada bio rat pa smo onda koji put morali bježati kad su bile uzbune. Avioni su se čuli pa su nas učiteljice vodile negdje izvan zgrade da se malo skrijemo, ali to nama djeci nije bilo previše teško, koliko se sjećam.

Hvalite Gimnaziju Dr. Ivan Ribar u Karlovcu i rado se sjećate Vaše razrednice, zar ne?

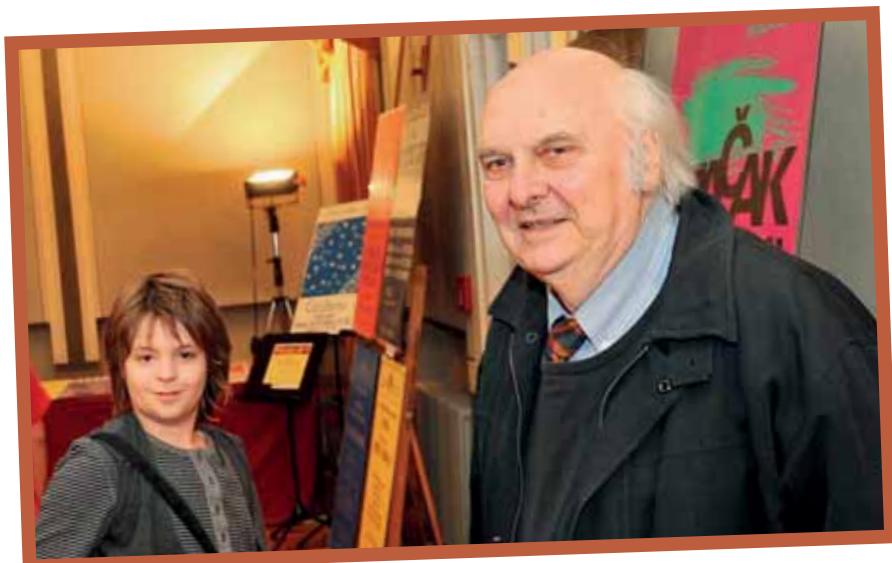
Gimnazija Dr. Ivan Ribar u Karlovcu je prekrasna škola sa sjajnim profesorima. Razrednica mi je bila gđa Marija Vrbetić zvana Maca. Ona je bila jedna legendarna profesorica i svi

smo je voljeli. Ona je u svima otkrivala, a i pomagala nam da sami otkrijemo, što bi mi kasnije u životu htjeli biti i kao takva je bila jedna fantastična osoba.

u školi tražiti dozvolu da odemo u kino i da budemo do 9 navečer vani. Inače smo mogli biti samo do 8 sati vani, a bez pratnje roditelja nismo se mogli šetati po vani nakon toga.

Dok ste još živjeli u Karlovcu odlučili ste studirati režiju. Ipak ste upisali studij filozofije i engleskog pa ste nakon toga otišli na prijatnji za dramsku akademiju.

Tako nekako, ali kad sam ja išao na studij režije u Zagrebu na Akademiji, onda je prije trebalo završiti jedan drugi fakultet, ili da budeš profesor ili inženjer, ili doktor pa onda još dvije godine na režiju, tako da ako ne uspiješ na režiji da onda ipak imaš zanimanje jer se to smatralo riskantnim poslom.

Jeste li u to doba išli u kino i što mislite je li šteta za današnju karlovačku djecu što nemamo kina?

Bila su tri kina u gradu, Edison Luxor i Banija. Išli smo u kino na veliko. Edison ovdje u blizini, još postoji, ali nije više kino, Luxor sam vidio da se raspada, a Banije isto nema.

To da nema kina to je velika žalost. To je nama bila jedna od najvećih zabava.

Ali moram još nešto reći; kad sam ja bio gimnazijalac mi nismo mogli kasno biti vani, mi smo morali

Je li i tada bilo teško upisati Akademiju?

Vrlo teško kao i sada. Upisuje se vrlo mali broj, nikad više od dva, tri četiri studenta za režiju, a za glumu deset studenata. To je uvijek isti broj, nekako tradicionalno.

Boravili ste kao redatelj u Americi, prvo s grupom studenata na turneji, a kasnije ste i predavali na sveučilištu.

"Na raznim sam sveučilištima u Americi predavao, a i sada kad imam 77 godina i u mirovini sam i sada svake godine idem u Ame-

riku. Redoviti sam profesor na jednom Sveučilištu u Los Angelesu i tamo odlazim po 1 semestar predavati.

Jeste li tamo predavali nekom od poznatih glumaca?

Bilo ih je dosta, ali svakako je najpoznatiji Michael Douglas, oskarovac koji je bio moj student na Sveučilištu u Santa Barbari. Otrnike, 1966. g. sam s njim radio, a on i dan danas u svojim intervjima spominje mene kao nekoga tko mu je pomogao da zakorači u tu profesiju.

Što trenutno radite na području dramaturgije i režije te što Vas dovodi natrag u Karlovac?

Da počnem sa zadnjim pitanjem, u Karlovac me dovodi nostalzija i ljubav jer Karlovac mi je najljepši grad na svijetu, vjerojatno jer sam tu proživio svoje djetinjstvo i ranu mladost. Igrao sam tu i košarku, a tu sam napravio i svoju diplomsku predstavu iz režije "Osinje

gnijezdo" od Johna Osborna pa kad su me molili da sudjelujem u proslavi 60.godišnjice Dramskog studija u Karlovcu to sam prihvatio objeručke. Vrlo sam sretan da su me se sjetili, a ja ču pomči koliko mogu.

U Splitu sam trenutno angažiran kao predavač na Akademiji za dramsku umjetnost, a spremam se i u Ameriku.

Kako biste komentirali današnju potrebu djece za televizijom i internetom?

Ta potreba djece za televizijom i internetom općesvjetska je, a onda i naša. Ja imam jednu unučicu od 13 g. koja provodi isto tako svoje vrijeme, doduše više pred internetom nego televizijom. Ali danas kad sam video na Noći kazališta u

Zorin domu koliko je djece bilo, (tu je bilo negdje oko 400 i više ljudi), to me oduševilo i pokazalo da djeca imaju potrebu, ne samo za televizijom i internetom, nego i za kazalištem.

I još za kraj, imate li što poručiti nama osnovnoškolcima?

Poručio bih vam svima, tebi i tvojim kolegama i kolegicama, da se ničega ne bojite i samo hrabro naprijed.

Borna Žaja, 5.d

Mali princ na Sajmu udruga

Šetalište dr. Franje Tuđmana ili popularna karlovačka promenada bila je po treći put mjesto održavanja Sajma udruga.

Vrijeme održavanja – subota, 24. rujna 2011.

U šarenilu drvenih kućica posredanih na stazicama promenade na kojima su se sve udruge pokušale što bolje prezentirati, našla se i Udruga «Mali princ».

Nedavno je to osnovana udruga roditelja potencijalno darovite djece koju su predstavila djeca naše škole. Ubrzo su *daroviti* brojnim radionicama pokazali što sve znaju.

Rasplesani prolaznici mogli su se plesom pridružiti radionici pod nazivom «Napravi korak», a oni kreativniji svoju umjetničku stranu mogli su izraziti crta-

njem pod nazivom «Povuci potез» ili slaganjem stihova u radionici «Nastavi stih». U matematičkoj radionici prolaznici su se okušali u matematičkim igrama, a oni koji su se u isto vrijeme htjeli zabaviti, mogli su slagati rubikovu kocku ili zaigrati šah. Plašt Malog princa *daroviti* su ukrasili cvjetnim aranžmanima, a ne smijemo zaboraviti i novinare, koji su marljivo dokumentirali i informirali posjetitelje o našoj Udrudi.

Na kraju smo, na radost sviju, sve svoje uratke predstavili na pozornici i na taj način zaključili ovu uspješnu, sunčanu subotu, punu zabave i veselja.

Nadamo se da će sljedeće godine odaziv i zanimanje za našu Udrugu biti još veće!

Maja Radočaj, 7.a

ROBOPRO

Postoje mnoge slobodne aktivnosti, a ja sam izabrala robotiku. Većini ljudi riječ robotika asociira na robote – ta asocijacija je gotovo točna.

Zovem se Tena Šnajdar i polazim 7. razred. Svoje slobodno vrijeme provodim drukčije od ostalih tinejdžera, bavim se robotikom. Baveći se tom aktivnošću, naučila sam puno o struji, računalima, logičkom zaključivanju, čipovima, programiranju u posebnom programu i još mnogo toga. Naravno, ni zabava i nova prijateljstva nisu izostali. Ako krenete na robotiku, možda će u početku biti dosadno zato što se u početku ne radi ništa spektakularno, nego samo male stvari, kao npr. stavljanje buksica (mali predmet koji omogućuje povezivanje robota sa sučeljem i bateri-

jom) na žice. Kada prođu ti, hajdemo reći početnički dani, tada vas „stariji“ robotičari upoznaju s programom za lampice (jedan od osnovnih programa koje tre-

ba znati). Taj se program može napraviti na više načina pa ako pozorno sluštate i malo zaključujete na kraju dobijete jednostavan program razumljiv gotovo svakome. U Karlovcu za izradu programa za pokretnje robota koristimo programski jezik RoboPro. To nije zahtjevan jezik, već je samo potrebno da znate pomalo engleski i da se dobro snalazite s bojama.

nje robota koristimo programski jezik RoboPro. To nije zahtjevan jezik, već je samo potrebno da znate pomalo engleski i da se dobro snalazite s bojama.

U izradi programa koristimo se simbolima za motor, za lampicu, za tipkalo (prekidač) te razne senzore (senzor za praćenje crte, distance senzor, color senzor...) i duge neophodne stvari za izradu što boljeg robota. Kada savladamo izradu programa krećemo na izradu robota. Upute koje su vrlo lagane za proučavanje postavimo na stol pred sebe i počnemo sa skupljanjem potrebnih kockica. Skupivši sve kockice, krećemo u izradu robota. Osnovna konstrukcija brzo je gotova. Zatim dodajemo zadane senzore i ostale potrebne stvari. Ako nismo zadovoljni izgledom svog robota, pokušavamo mu promjeniti izgled, ali da svi senzori i dijelovi ostanu te na taj način možemo robota pojednostaviti, olakšati i prilagoditi na neočekivane promjene. Tada uzimamo izrađene žice (ako ih ima), a ako nema izrađenih žica (na našu nesreću) moramo ih sami izraditi. Spajamo robota s računalom te se nadamo da će naš program raditi, a ako ne radi moramo ga ponovo izraditi (u najgorem slučaju) ili prilagoditi. Svladavši taj program i taj poligon, dobivamo novi zadatak. Složeniji zadaci su uvijek i novi izazovi.

Tena Šnajdar, 7.c

DAN EUROPSKIH JEZIKA

Učenici 3., 4. i 5. razreda uz pomoć nastavnica iz engleskog jezika, prof. Božice Krpes-Pregun i prof. Nade Škrtić, priredbom u holu naše škole, obilježili su Dan europskih jezika - 26. rujna.

U priredbi su uživali učenici nižih razreda naše škole, ali i gosti iz osnovnih škola: Dubovac i Banija. Maštovitom dječjom

igrom na pozornici, u kojoj su djeca bila nositelji uloga koje izgovaraju tekst na stranom jeziku, predstavljeni su europski jezici: engleski, talijanski, njemački, hrvatski i španjolski. Također, i svaka europska država predstavljena je plakatom koji su izradile učenice sedmih razreda.

Eto, cilj nam je bio, osim da obilježimo ovaj važan dan, pokazati i kako su strani jezici zabavni te potaknuti što više učenika da ih uče.

Priredbu smo završili stihom «Kad si sretan, lupi dlanom ti o dlan» i to na ovim jezicima:
Se sei felice tu lo sai!

Wenn du Freude hast im Herzen,
mach es so!
Si tu estas feliz, applaude asi!
If you happy and you know it
And you really want to show it
If you're happy and you know it
clap your hands!

Iva Grgurić, 5.a

Kako nastaje časopis?

Prof. Borna Lulić, jedan od urednika Modre laste, koja već 57 godina uveseljava svoje čitatelje, posjetio je našu školu i održao zanimljivo predavanje.

Većina nas, listajući Modru lastu ili neki drugi časopis, nije ni slutila niti se ikada pitala kako on nastaje. A da su nas i pitali, vjerojatno bismo mislili da je put nastanka časopisa puno jednostavniji i lakši.

Na to pitanje i sva ostala odgovorio je naš gost, prof. Borna Lulić, jedan od urednika Modre laste, koji nas je posjetio 22. rujna i u knjižnici naše škole učenicima četvrtih, petih, šestih i nekolicini učenika sedmih

razreda održao predavanje i prezentaciju na temu – «Kako nastaje časopis?»

Naučili smo tko sve sudjeluje u stvaranju časopisa: glavni urednik, novinari, lektori, ilustratori, fotografi, grafički dizajneri..., ali i redoslijed aktivnosti koji je bitan za nastanak dobrog lista.

U dinamičnom predavanju prof. Lulić pojedinim učenicima daje uloge i zadatke ljudi koji stvaraju časopis, što nam

je još više približilo ovaj zahtjevan posao.

Nakon zanimljivo provedenih četrdesetak minuta oprostili smo se od prof. Lulića sa željom da se uskoro opet vidimo u našoj školi.

Anja Mikšić, 7.a

MISLIMO ZELENO

■ Eno Tree Day - 21. 9.

U sklopu programa „Eno Tree Day“ škola Grabrik je posadila drvo crvenog javora . „Eno Tree

Day“ je svjetski program koji se održava svake godine diljem svijeta, a glavni cilj je održavanje ugroženih vrsta drveća. Dosad je posađeno 5 000 000 stabala, no u planu je posaditi 100 000 stabala do 2017. godine. U ovome programu sudjelovali su učenici od 5. do 8. razreda. Zajedničkim snagama održali smo svjetsku tradiciju te smo jednim stablom proširili EKO sustav.

■ Sadnja mini ruže - 6. 10.

Proširenjem EKO sustava te njegovim uljepšavanjem, dodali

smo i sadnju mini ružu u dvorištu za učenike nižih razreda. Sadnja cvijeća već je dugi niz godina tradicija škole pa smo tako i ove godine odlučili naše školsko dvorište ukrasiti mini ružama. U sadnji mini ružu sudjelovali su učenici 8.b razreda naše škole. One su uljepšale naše dvorište i sam pogled na njega.

■ Akcija sakupljanja starog papira - 13. 10.

Sudjelovali smo i u akciji sakupljanja starog papira koja je ovog polugodišta bila u humanitarne svrhe. Naime, Nikol Tomičić, 11-ogodišnja djevojčica teško je bolesna i hitno treba operaciju u Beču. Njena obitelj nema dovoljno novaca

da pokrije operaciju otklanjanja tumora. U sklopu programa „Ni'ko kao Nikol“ u kojem sudjeluju različite grupe, udruge i škole Karlovca i naša je škola, sakupivši 4680 kg, pridonijela ovoj humanitarnoj akciji.

■ Obnova eko statusa -

- 3. 6. 2011.

OŠ Grabrik je ponosni nositelj titule „EKO škole“ te smo dana 3. lipnja obnovili taj status. Ovo nam je druga obnova statusa, a popraćena je zanimljivom pri-

redbom. Zbog lošeg vremena morali smo se povući u predvorje škole gdje smo održali priredbu. Na kraju svega podigli smo i zavijorili EKO zastavu naše škole.

Kristina Smolčić, Lucija Stipić
i Antoni Laco, 8.b

KAPI ŽIVOTA

Suvremeniji svijet suočen je s problemom nedostatka pitke vode. Svake godine od nedostatka pitke vode umre 3 milijuna djece mlađe od 5 godina.

Većina ljudi danas nije svjesna koliko je velik problem s vodama u svijetu. Svijet je danas suočen s velikim problemom nedostatka vode. Ljudi u područjima bogatim vodom to ne primjećuju, kao mi, ali ljudi u Africi ne mogu to ne zamjetiti. Kažu da će se kasnije voda smatrati pravim bogatstvom, kao danas nafta. Onaj tko bude imao mnogo vode moći će vladati tisućama života. No što čini vodu tako važnom? Voda je neophodna za život, to svi znaju. Ona čini 71% Zemljine površine, oko 45% krvi, te čak 65% organizma. Sastoji se od jednog atoma vodika i dva atoma kisika. Osim s problemom nedostatka vode u nekim područjima, što je najčešće uzrokovano zbog klime ili geografskih osobina zemlje, moraju se suočiti i s tim da pitka voda polako nestaje. Samo mali postotak vode je pitak. Pitka voda je najčešće u vodama temeljnicama, nekada u potocima

ili rijekama. U pitkoj vodi se ne smiju nalaziti mikroorganizmi, te bi trebala sadržavati male količine mineralnih tvari. Svake godine od nedostatka pitke vode umre 3 milijuna djece mlađe od 5 godina. Zbog

porasta broja ljudi na Zemlji povećale su se i potrebe za vodom. Problemi su tvornice koje iz prirode uzimaju čistu vodu, a u prirodu nazad vraćaju zagađenu, otpadnu vodu. Svakom čovjeku na dan treba voda za šeđ, kupanje, tuširanje, higijenu, pranje rublja, pranje posuđa, održavanje doma... Ljudi troše vodu nesavjesno, ne misleći na svoju i budućnost svijeta. Postoje mnogi načini za štednju vode. Tuširanje umjesto kupanja, štedi se 50% vode. Zatvorite vodu dok perete zube, nema potrebe da cijelo vrijeme teče.

Svatko može pridonijeti štednji vode.

Zašto pitka voda nestaje? Zbog globalnog zatopljenja tope se ledenjaci te ogromne količine vode postanu slane, nepitke. Što je zapravo globalno zatopljenje? To je naziv za povećanje prosječne temperature zemljine atmosfere i oceana koja je zabilježena u 20. st. O uzrocima i posljedicama globalnog zatopljenja nitko nije siguran. Neki misle da su krivi zagađeni plinovi iz tvornica, automobila, motora... Prema toj te-

oriji dolazi do efekta staklenika. Pojavili su se drugi znanstvenici koji tvrde da ova teorija nije točna, te nude druga objašnjenja kao oblik promjene Sunčeve aktivnosti ili u obliku cikličke izmjene hladnih i toplih perioda na Zemlji. Zbog otapanja leda, morska razina raste. U 20. st. razina mora povisila se za 17 cm. Možda to ne izgleda puno, no taj se broj stalno povećava. Iako ne znamo uzrok posljedice globalnog zatopljenja ne mogu biti dobre i ljudi se moraju promijeniti i postati štedljiviji ako mislimo održati svijet kakav je danas.

Filip Mrežar, 7.d

NAŠA ČETIRI NEZABORAVNA DANA

Maturalno putovanje osmih razreda

1. dan

Konačno je došao i taj dan. Dan koji smo čekali zapravo od kad znamo da takvo nešto uistinu postoji. To su četiri dana bez roditelja, braće, sestara i sve ostale obitelji. To su četiri dana kad su nam nastavnici drugi roditelji, a ekipa iz razreda jedina obitelj koju imamo u tim trenutcima i s kojima dijelimo sve. Četiri dana kad su nam autobus i hotel novi dom.

Točno u šest sati i šest minuta naš autobus, a i autobus 8.c i 8.d razreda krenuo je put mora, put Dalmacije. Onako još uvijek pospani, ali s velikim uzbudjenjem krenuli smo na tu toliko iščekivanu ekskurziju, odnosno maturalac.

Nakon malo dužeg putovanja i par stajanja na odmorištima stigli smo u Makarsku. Tamo smo posjetili muzej školjaka kojeg je ustanovio franjevac Jure Radić 1969., a u sklopu je franjevačkog samostana. Atraktivnom postavom morskih puževa i školjkaša Jadrana i čitava svijeta danas je to turistički najpoznatija malakološka kolekcija Hrvatske. Najpoznatija je ‘golema školjkača’ koje je ujedno i školjka ubojica. Naziv nosi zbog svoje iznimne veličine od metar i pol i težine do 400 kg. Njena nalazišta su u Indijskom oceanu te na Pacifiku. Tu se nalaze i ‘cipranka’ te ‘sedef’ iz Crvenog mora. Najpoznatija školjka Jadrana nosi naziv ‘Grimiz’.

Nakon Makarske krenuli smo prema našem konačnom cilju. Dubrovniku. Putovanje se prilič-

no odužilo, a sve se češće postavljalilo pitanje kada ćemo doći. I stigli smo. Pogled nam se pružao preko velikog morskog prostranstva i malih otočića na njemu koji se najbolje vidi sa poznatog i veoma modernog mosta dr. Franje Tuđmana. Pogađali koji će biti naš hotel i nadali se da će biti s balkonima. No, nismo ih dobili. Nakon razgledanja hotela i trčanja po njemu, iz razloga da vidimo tko je u kojoj sobi, spustili smo se na plažu ispred hotela i s velikim osmijehom na licu skočili u njega. Nakon toga slijedila je večera, a onda smo svi otišli u svoje sobe.

2. dan

Drugi dan je. Spremni smo za jednodnevni izlet na otok Mljet. Točnije Nacionalni park Mljet koji je poprično velik i ima dva jezera. Arheološki ostaci pokazuju da se tu živjelo još 2000 god. pr. Kr. Smatra se da su tu Rimljani dolazili na odmor i uživanje jer je u blizini bila i sama palača rimske vojske. Posjetili smo crkvicu Sv. Marije. Mala crkvica u kojoj se prema riječima vodiča turisti mladenci vole vjenčati. Crkvica Sv. Marije svetište je Gospe od Jezera koja je zaštitnica otoka. Jedna je od najvrjednijih spomenika romaničke kulture u Hrvatskoj. 1808. benedik-

tinci napuštaju otok i odlukom Napoleona, samostan, a i crkva više nije u funkciji sve do sad. Nakon 200 godina crkvu i samostan preuzima dubrovačka biskupija. Tamo smo još pojeli i slastan ručak, te se poslije okupali i vratili natrag brodom u hotel gdje smo taman došli na večeru. Tu večer drugi razredi napravili su “disco”, ali nama se to nije svidjelo pa smo se zabavljali svi zajedno u jednoj sobi sve dok nas razrednik nije potjerao pa je tako završio i taj dan.

3. dan

To smo jutro mogli malo duže spavati jer nismo išli nigdje daleko, već u Stari grad Dubrovnik, odnosno na slavne Dubrovačke zidine. Dobili smo zanimljivog i duhovitog vodiča koji nas je proveo po zidinama i ispričao nam dosta zanimljivosti o njima. Tako smo saznali da su duge 1940 m, visoke do 25 m. Prema kopnu zid je debljine 4-6 m, a prema moru 1.5-3 m. Na četiri strane svijeta, zaštićene su kulama. Građene su od 13. - 17. stoljeća radi obrane. Tada nije postojalo ništa oko zidina. Svi stanovnici, oko 2500 stanovnika, živjeli su unutar zidina. Do 17. st. broj stanovnika narastao je čak dvostruko i nastavio dalje rasti. I danas ljudi žive

unutar zidina i imaju neke privilegije koje im grad daje, primjerice karte za predstave i kino ulaznice.

U grad se ne može ući osobnim vozilom, jedino uz dozvolu od grada koja iznosi oko 3000 kn pa i više, tako da u Stari grad ulaze samo vozila koja dolaze službeno. Postojala su vrata koja su se zatvarala sva-ke večeri koje su danju služile kao most, tj. ulaz u Stari grad. Razlog zašto su zidine tanje sa strane prema moru je zbog toga što, ako bi došlo do osvajanja Starog grada od strane Venecije, ona se ne bi kasnije mogla obraniti te zadržati zidine. U 14. stoljeću sagrađeno je 15 četverokutnih kula. Pojavom baruta, bedemi su pojačani za zaštitu od topničkih napada. Zbog opasnosti od Mlečana, zatvoreni su svi nepotrebni otvori na zidinama prema luci. Gradske zidine dobile su današnji izgled u 15. i 16. stoljeću. Ratovi su utjecali na novu gradnju. 1453. godine, sagrađena je kula Minčeta. Zbog tursko-mletačkih ratova sagrađene su kule sv. Ivan, Revelin i bastion sv. Margarete. Zidine su zbog ratne opasnosti građene velikom brzinom.

Nakon razgledavanja zidina, s već praznim bocama vode zbog velike vrućine i sunca, spustili smo se malo niže na poznatu ulicu Stradun. Sve su kuće unutar te ulice građene nakon potresa 1667. god. Velika Onofrijeva fontana simbol je završetka gradskog vodovoda, a na njoj je isklesano 16 maskerona za izljev vode Vidjeli smo Knežev dvor u kojem bi knez vršio jednomjesečni mandat i nije imao dopuštenje da izlazi van osim na službena putovanja. Tako su se izbjegavale korupcije i podmićivanja. Vidjeli smo i kip Marina Držića koji je postavljen do kazališta koje je on sam i osnovao. Zasluzili smo pojesti sladoled iako je bio dosta skup, ali nas to nije zamaralo. Nakon kratkog odmora krenuli smo prema autobusu koji nas je vozio natrag u hotel na ručak.

Poslije ručka krenuli smo u dvadesetak kilometara udaljen Cavtat - manje mjesto u blizini Dubrovnika na zaslужeno kupanje. Divili smo se i slikali prekrasne, raskošne jahte koje su bile privezane uz rijtu i sanjali da je bar jedna manja naša. Okupali smo se u dosta toploj moru i vratili na večeru.

To nam je bila zadnja večer u Dubrovniku pa smo je veoma dobro i zabavno proveli. Moj je razred nakon naše šetnje uz plažu i pjevanja otisao u jednu od soba sa tri kreveta jer smo namjeravali svi spavati u jednoj sobi - pošto nam je to razrednik obećao i odobrio ako budemo tih - i tako okončati ovaj dosta težak dan, ali i zadnju večer našeg maturalnog putovanja. Skoro smo uspjeli u toj namjeri da nas nešto nije previše nasmijavalо pa smo morali prekinut sa našom zabavom i onda smo oko tri sata svi otisli u svoje sobe jer smo se morali "naspavati" za sutrašnji put zbog kojeg smo svi bili tužni i željeli smo još. No tu večer baš zbog toga nismo mogli spavati baš puno, mislim ipak je to bila zadnja večer.

4. dan

Nakon ranog buđenja i posljednjeg doručka svi smo (malo smrknutog lica jer odlazimo, ali i malo veselog lica jer su ovo bili savršeni dani) ispratili Dubrovnik.

Zadnje što smo trebali obići bila je sat i pol duga vožnja lađom po riječi Neretvi u gradu Opuzenu. Lađar je bio iskusan i doveo nas je na ručak koji smo dobili gratis uz vožnju. Obradovali su nas meso i krumpir salata te sokovi. Malo smo se odmorili te krenuli lađama ovaj put nešto kraćim putem prema stajalištu autobusa. To je bio kraj obilaženja mesta u ova četiri dana i početak puta našim kućama. U autobusu smo se zabavili i pogledali jedan film.

Prošlo je dosta vremena, a onda smo ugledali svjetla, kako su neki rekli, najljepšeg grada na svijetu. Našeg grada Karlovca. Došli smo pred školu gdje su nas čekali naši roditelji koje nismo vidjeli četiri dana. I to je bilo to.

Zar je već gotovo ono što smo čekali toliko vremena i sanjali kako će nam biti i koje je nam prebrzo prošlo pitala sam se. Zar je naš maturalac gotov? U hotelu smo ostavili zabavne večeri. Na plažama smo ostavili skakanje, plivanje i uživanje. U Dubrovniku smo ostavili dane zabave. Ono što nismo ostavili su slike, iskustva, uspomene i sjećanja koja se neće još dugo izbrisati. Roditelji, braća i sestre opet su nam postali jedina obitelj. Brzo smo se vratili u stvarnost. Valjda je ipak istina kada kažu da sve što je lijepo kratko traje.

Lucija Stipić, 8.b

POSJETILI SMO PLITVIČKA JEZERA...

Sedmaši ove školske godine za svoju terensku nastavu odabiru prekrasnu destinaciju Plitvičkih jezera.

Posljednji rujanski dan, sunčan i topao, iskoristili smo za posjet najstarijem nacionalnom parku u Hrvatskoj - Plitvičkim jezerima.

Budući da sam nekoliko puta obišao Plitvice sa svojim tatom, koji je tu nekada živio, razrednica je odredila da budem vodič sedmom a i b razredu. Bio sam uzbudjen, ali sam vjerovao da će dobro odraditi taj zadatak. Večer prije izleta sam još jednom s tatom provjerio rutu kojom trebamo ići.

Izlet je bio fantastičan! Počeli smo ujutru u četvrti, a do jezera su došli u peti. Uzvodno jezera su posjetili Ciginovcu, Okrugljaku, Gradinskog jezera i Burgeta. Pješačili smo do Kozjaka, središnjeg, najvećeg i najdubljeg plitvičkog jezera. Krećući se stazicama i mostićima, nismo baš pratili putokaze koji su bili na stazi i većina učenika se pobunila jer su mislili

da ih vodim u pogrešnom smjeru. Ja nisam odustajao i unatoč njihovom zanovijetanju, doveo sam ih do broda koji nas je prevezao do drugu obalu do odmorišta otkuda smo nakon kratkog predaha nastavili put prema donjim jezerima: Milanovcu, Gavanovcu, Kaluđerovcu i Novakovića brodu. Usput smo vidjeli šipilju Šupljaru.

Obilazak se završio dolaskom na Veliki slap koji nastaje obrušavanjem potoka Plitvice niz stijenu visoku 78 metara. Ukupno smo pješačili oko četiri sata i prešli petnaestak kilometara. Bilo je naporno, ali vjerujem i zanimljivo, pogotovo za one koji su prvi put bili na ovom zaista jedinstvenom mjestu.

Bio sam ponosan na sebe kada mi je poslije svega razrednica čestitala na «uspješno obavljenom zadatku» i kada su mi neki rekli da mogu unovčiti vodičko umijeće.

Miran Ratković, 7.a

Parkovi moga grada

Muzej grada Zagreba u listopadu 2011. raspisao je natječaj za mlade fotografare na temu „Parkovi moga grada“. Bilo je nezamislivo da iz Grada parkova, kako se Karlovac popularno voli zvati, ne bude niti jedne fotografije.

Zato sam jedne subote prije podne prošetao sa svojim prijateljima Miranom Ratkovićem i Albertom Gajšakom perivojima uz Koranu, Promenadom u središtu grada i arboretumom oko Šumarske škole. Snimili smo priličan broj fotki prelijepih karlovačkih parkova. U školi, uz pomoć razred-

nice, odabrali smo nekoliko najboljih te ih poslali u natječaj.

Na natječaj je pristiglo oko tristotinjak fotografija iz mnogih škola iz Hrvatke, a ponajviše iz zagrebačkih osnovnih i srednjih škola. Jedna od nezagrebačkih škola bila je i OŠ Grabrik. Krajem studenog, u Muzeju grada Zagreba otvorena je izložba najuspješnijih radova, a među

njima je bilo i šest naših fotki. Posjetili smo Muzej 1. prosinca i uvjerili se da naše fotke ljepotom nimalo ne zaostaju za nagrađenim radovima.

Matej Testen, 7.a

ARHEOLOZI NA JEDAN DAN

Darovitim učenicima naše škole pružila se prilika da sudjeluju na arheološkoj radionici *Dodir idola* koja je trajala od 11. do 13. listopada u prostorima Gradskog muzeja. Po 15 potencijalno darovitih učenika koji su željeli sudjelovati, tijekom tri dana provedlo je po 90 minuta u zanimljivim i poučnim radionicama. Znatiželjno smo ušli u prostore Muzeja, a ondje nas je dočekala jedna od voditeljica, Lana Bade, koja nam je podijelila kartice s imenima. Ušavši u *Malu dvoranu* ugledali smo improvizirani humak podijeljen u nekoliko slojeva, a svaki sloj je označavao određenu povijesnu dubinu, određeno geološko razdoblje. Glavni voditelj radionice bio je arheolog Lazo Čučković koji nas je upoznao s arheologijom i predstojećim aktivnostima. Pažljivo smo slušali i naučili što sve pravi

arheolog treba znati i napraviti. Na trenutak smo i mi bili arheolozi. Kopanjem improviziranog humka svatko je od nas našao svog idola, očistio ga i restaurirao. Našem arheološkom istraživanju bili su nazočni i novinari HRT-a koji su sve to zabilježili. Nakon dobro odradene radio-

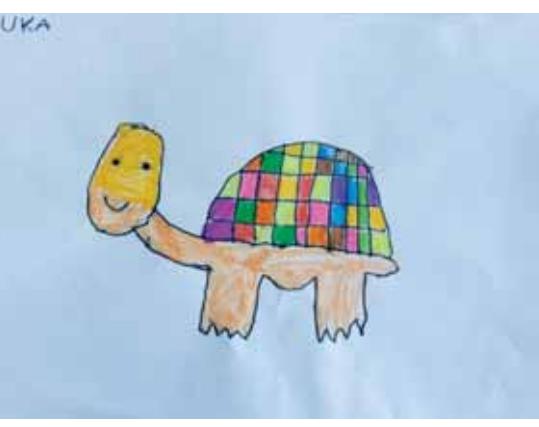
nice, u petak 14. listopada zaputili smo se na izlet na pravo arheološko nalazište, Tursku kosu. Šetnjom uz rijeku Glinu i kroz šumu, arheolog Čučković nas je upoznao sa životom naših predaka na tom lokalitetu. Nakon sat i pol vremena šetnje, pomalo promrzli, kraj izleta smo začinili s toplim kupanjem u toplicama Topusko.

Laura Pribanić i Maja Radočaj, 7.a

Lucia Zeba, 1.a

Luka Boljkovac, 1.b

Ana Potkrajac, 3.c

Lucija Hrebac, 2.b

SREĆA

*Sreća je imati zdravlje,
sreća je imati noge,
pa makar mravlje.*

*Sreća je mrak,
sreća je dan
zato uvijek budi sretan.*

*Sreća je svaki cvijet mali,
sreća je svaki rodendan
koji se slavi.*

*Sreća je svaka Sunčeva zraka,
maleno svjetlo
usred mraka.*

*Sreća je beskrajno plavo nebo,
more, sunce
pa i svako deblo.*

*Sreća je snijeg bijeli
i planet cijeli.*

*Sreća je uvijek velika
kada se dijeli.*

Luka Boljkovac, 3.c

SREĆA

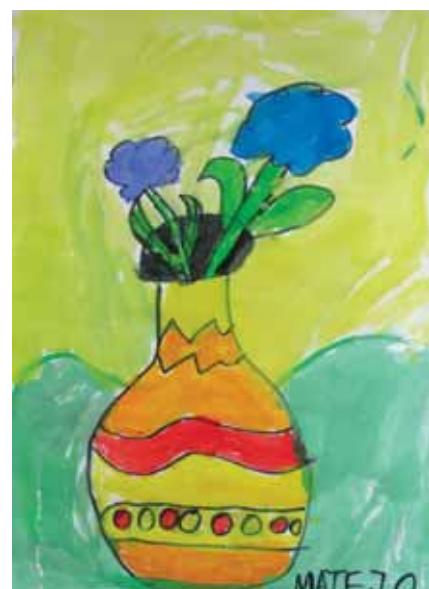
*Za mene je sreća sve lijepo što me
okružuje: cvijeće, sunce, voda, nebo.
Sreću čine male stvari: odlazak na
nečiji rođendan, odlazak u kino ili
na izlet, kada dobijemo poklon i
kada mi nekom nešto poklonimo.
Sretna sam što sam zdrava, što mogu
trčati, plivati, svirati. Veseli me to
što imam veliku i složnu obitelj i
puno prijatelja. Sretna sam kada su
svi oko mene sretni, a to se najbolje
vidi na nasmijanim licima i veselim
očima.*

Katarina Horaček, 3.d

RECEPT ZA SRETAN DAN

*Želiš li sretan dan
kreni s prijateljima van.
Oni će ti osmijeh na lice staviti
i svu maštu u stvarnost pretvarati.
Kad od umora igra završi,
dodaj malo glazbe i nek' muzika pršti.
Ako ti je to malo preglasno,
uzmi kist i nacrtaj nešto jasno.
I na kraju, prije no što završi dan,
i utoneš u dubok san,
ti sastojke zapamti te
pa sutra ponovo isprobaj ih sve.*

Lara Paulić, 4.d

Matej Orešković, 1.c

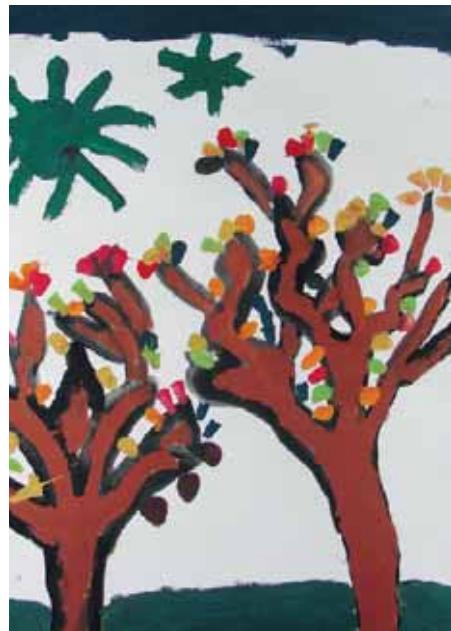
Laura Pleša, 3.c

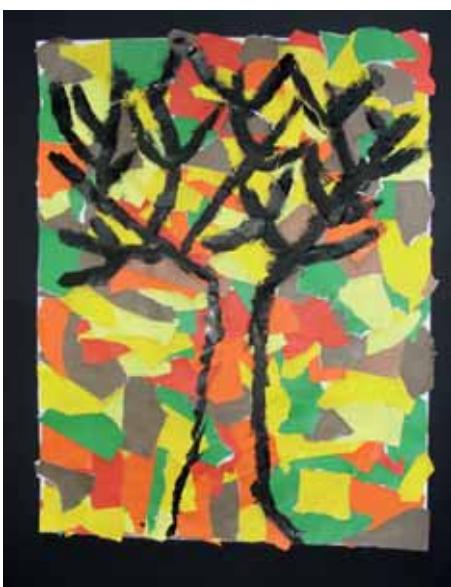
Ena Veljača, 4.b

Martin Penić-Ivanko, 4.a

Anđela Potkrajac, 2.c

Anamarija Buneta, 4.b

JESEN

*Jesen je zabavna pa čak i lijepa.
Jesen se možeš smijati.
Jesen se tebi smije.
Ona te nikada neće iznevjeriti.
Mi joj vjerujemo.
Što ona sve ima?
Znam!
Nabroj it će vam.
Jesen ima: sve.*

Tea Martinović, 2.c

BOJE JESENI

*Polako, nekako neprimjetno
drvo ispod mog prozora
postade bez lišća, kao umjetno
granama tražeći sunce.*

*Njegovo lišće učini crveni, žuti i smđi
tepih ispod njega,
a ruka jesenjeg vjetra,
blago ga mijeha.*

*Pogledah na moj ormar,
na narančasto – zelenu kvrgavu tikvicu,
zeleno – žutu dunju
čiji miris obuzima dušu.*

*Da, boje su jesenje,
sve tople i razigrane,
ali vani je ipak sve
nekako tužno i hladno,
sunca je sve manje
jer jesen je tu.*

Ema Daneček, 3.a

Leonora Rade, 4.b

Kala Majetić, 2.b

Nik Karan, 1.b

Matilda Zimet, 3.b

ZEMLJA SMIJEHA

U zemlji koja se zvala Zemlja Smijeha bilo je jako zabavno. Tamo su živjeli ljudi Smješkići, psi Smješkići, mačke Smješkice, i još puno drugih oblika živućih stvorenja Smješkića. U toj zemlji je također bilo puno smijeha. Nije bilo svađe, ljutnje, oholosti, podgrubljivosti, ismijavanja drugih, ruganja drugima i još drugih nepristojnih postupaka. Samo smijeh. Čak su i automobili imali pogon na smijeh. Vozač ispriča neki vic i auto krene. Bez zagadivanja okoliša. Ljudi idu na posao i tamo su začuđeni za nasmijavanje drugih, to im je posao. Taj posao ne rade za novac, nego za osmijeh drugih ljudi. Kada dolaze u dućan ne plaćaju novcem, nego osmjesima. Ljudi su dobri jedni prema drugima. Ne glume dobrotu, nego ju pokazuju. Svoje osjećaje pokazuju iz dubine srca. Zemlja Smijeha ima puno dobrih, utjecajnijih odluka. Nema politike, poreza i ostalog što ljudi optereće. Ti ljudi jako vole svoju zemlju, ne zagađuju je. Čuvaju ono što imaju, a najvažnije od svega što oni znaju da imaju osjećaj dužnosti dobrih utjecaja na svoju zemlju-zemlju Smijeha, i da ostave dobro očuvanu budućnost svojem unucima.

Niko Ratkovć 3.d

3.c i d

4.d

Nika Bučar, 1.d

BOŽIĆNA JELKA

*Božićna jelka sjaji
kao vatreni žar.
Andeo vrh jelke krasiti
i daje Božiću sjaj.*

Stella Marjanović, 4.c

*Kuglice se njišu
na svakoj grani
dok odbrojavaju
blagdanski dani.*

Antonela Pandur, 3.b

*Kuhinja miriše
na cimet i limun.
Tko bi od toga
ostao imun?*

*Srca su vesela,
žare nam oči.
Svi se radujemo
svetoj badnjoj noći.*

Nika Žuvela, 3.b

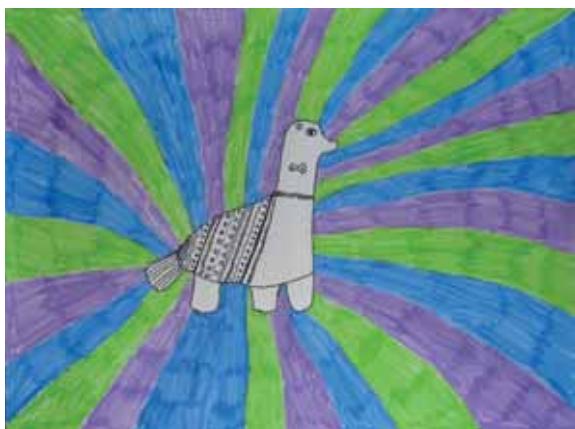
Ema Lovrić, 2.a

PISMO VUKOVARU

Lijepo je u svojoj domovini imati grad kao što si ti. Grad hrabar kao lav, čvrst kao stijena. Malo je gradova koji su mogli nadmašiti samoga sebe, a ti to jesи. Savladao si neprijatelja koji je do jučer živio u tebi kao prijatelj. Kao ptica feniks, oživio si iz pepela, a golubica mira kruži nad tobom kao kruna uspjeha i ljubavi. Ponosni smo što te imamo.

Nikola iz Karlovca.

Nikola Vuković, 4.b

Mihaela Škot, 4.d

Leonora Rade, 4.b

PRIČA JEDNE PEGLE

Dugo sam živjela slobodno, nevezana žicom, ali nisam bila sretna. U davno vrijeme kada nije bilo struje, moje vlasnice su me grijale na peći. Vruća i užarena peć grijala je nemilosrdno moje cijelo tijelo. Bila sam užasnuta, sva crvena i užarena. Moja toplina znala je opeći i moju vlasnicu. Ona bi ružno opsovala i ljutito me bacila na peć.

S dolaskom struje sam se promijenila. Dobila sam strujno napajanje. Kada netko želi peglati, ušteka me u struju. Nakon peglanja brzobih se ohladila.

Problem je bio što sam uvijek bila žedna. I onda na peći, i kad bi me uštekali u struju. Tada se netko dosjetio da će bolje peglati ako me napoje. I tako sam dobila vodu. Sada sam strujna, mokra i vruća.

Vlasnice me ne vole jer ne vole peglati, ali ja njih volim. One me zanemare i tada mogu više uživati u miru na dasci za peglanje i promatrati svijet oko sebe.

Martin Penić-Ivanko, 4.a

Ivan Pekić, 4.d

Lara Paulić, 4.d

TENIS

Pretpostavlja se da su s ovim danas iznimno raširenim sportom, započeli još stari Egipćani, Grci i Rimljani.

Riječ tennis vjerojatno, potječe od imena egipatskog grada Tinnisa, a

tice nisu još izdaleka bile u igri, nego su se loptice najprije proizvodile od drveta, dlake, vune, mekinja ili pluta. Mnogo poslije nastala je današnja loptica od filca koja pokriva površinu loptice. Prvobitni tenis (royal) razlikovao se od današnjeg (lawn). Igrao se u zatvorenim prostorima, velikim dvoranama, a bodovi su se skupljali prema tome kako se loptica odbijala od zida. Današnji lawn tenis se igra na obilježenom pravokutnom terenu. Pravila igre su nešto drugačija. U tenisu igrači udarcem loptici prebacuju u protivnikovo polje tako da je ovaj drugi igrač ne može vratiti.

Kad dobiju poen, računa se najprije 15, 30 i 40 poena, te gem. Tenis se dijeli na četiri velika turnira, a to su Wimbledon u Londonu, US Open u SAD-u, Australian open u Australiji i Roland Gaross u Francuskoj. Da bi igrač dobio „Grand slam“ mora osvojiti sva četiri ve-

lika naslova u istoj godini. Najuspješniji hrvatski igrač svih vremena Goran Ivanišević, koji je desetak godina bio u svjetskom vrhu, a to je okrunio pobjedom u Wimbeldonu. Sadašnji najbolji hrvatski tenisači su Marin Čilić, Ivan Dodig, Ivo Karlović i Ivan Ljubičić. Najveća hrvatska tenisačica je Iva Majoli koja je 1997.godine pobijedila u Roland Garossu. Tenis je moja ljubav od drugog razreda, dakle od 2006.godine. Treniram u TKK – Teniski klub Karlovac. Još se i danas sjećam svog prvog treninga, kao da je bilo jučer. Za moju ljubav prema tenisu „kriva“ je moja ujna, jer je ona kao mala igrala tenis u Njemačkoj i osvajala turnire, to privuklo i od tada sam tako jako luda za tim „bijelim sportom“. Za sada idem samo na klupske turnire na kojima sam osvojila prva mjesta i medalju. Prvi turnir koji sam osvojila bio je u igri parova u listopadu prošle godine. Drugi u prosincu, također prošle godine i najnoviji osvojeni turnir u lipnju ove godine.

Za sada se samo bavim rekreativno, ali doći će i moje vrijeme. Na tenisu sam upoznala mnoge prijatelje, a to su: Nino, Ivan, Mihaela i mnoge druge. Moj trener je Branko Vrbanac. On dobro objasnjava sve pokrete u tenisu i ponekad se i pošali. Dobra je osoba i super trener. Do sada se bavim tenisom 6 godina, a nadam se da će se moći baviti još barem toliko, koliko mi to moje slobodno vrijeme bude dopuštalo. Moj teniski uzor je Serena Williams. Nadam se da će jednog dana postati kao i ona, poznata, slavna i da će zapečatiti povijest tenisa osvajanjem turnira. No to su samo moji pusti snovi, ali se nadam da će se i oni ostvariti kad se budem najmanje nadala.

Marina Nakić, 7.d

dok se za riječ requet (reket) smatra da je nastala od arapske riječi za dlan rahat.

Postoje dokazi da se u 5.stoljeću tenis igrao u Toskani, isprva golom rukom. Prvi su reketi (oko 1500.g.) imali dugačku ručku i okvir u obliku suze. Gumene lop-

RUKOMETNA ŠKOLA KARLOVAC

Rukometna škola Karlovac jedna je od najmasovnijih sportskih organizacija koja okuplja djecu predškolske i školske dobi u gradu Karlovcu pa i u cijeloj Hrvatskoj.

Veliki broj trenera i ostalih stručnjaka potrebnih za dobar i kvalitetan rad ove organizacije naporno radi na usavršavanju djece u sportskim vještinama. U rukometnoj školi Karlovac, djeca su svrstana u ekipe po godištima i za svako godište provodi se plan učenja i usavršavanja u svakodnevnim treninzima.

Naučene vještine provjeravaju se na utakmicama koje se organiziraju između ekipa istog i različitog godišta.

Također se organiziraju utakmice

po ligama na razini države, a vrhunac sezone je državno prvenstvo na koje se plasiraju momčadi koje su ostvarile najbolje rezultate tijekom sezone. Rukometna škola Karlovac sudjeluje i na međunarodnim turnirima od kojih se može izdvojiti turnir u Češkoj, u glavnom gradu Pragu, koji je možda i najveći te vrste u Europi, pa i svijetu.

Za pohvalu je da je upravo ekipa Rukometne škole Karlovac, dječaci '98 godište,

ovog proljeća osvojila turnir i postala ponajbolja ekipa mlađih rukometaša u Europi.

Većina dječaka iz te pobjedničke ekipe dolazi upravo iz Osnovne škole Grabrik.

Uz naporne treninge, poneku ozljedu i galamu naših trenera, važne su i druge, ljepše strane bavljenja ovim sportom.

Družimo se i u zabavi provodimo slobodno vrijeme. Na čestim putovanjima sklapamo nova prijateljstva i upoznajemo djecu iz drugih krajeva naše zemlje i inozemstva.

Na kraju svake sezone, za vrijeme ljetnih praznika, polazimo rukometni kamp u Selcu u trajanju od osam dana. Iako u kampu veći dio dana naporno treniramo, naše slobodno vrijeme provodimo na sportskim igrama u moru, natjecanjima u plivanju, ronjenju, skokovima u vodu i još mnogo toga. Svake večeri uživamo u plesu, zabavi ili šetnji Selcem.

Sretan sam što sam u školi rukometu naučio mnogo korisnih stvari, upoznao prijatelje i putovao po cijeloj našoj državi.

TKO SAM JA?

Igra „TKO SAM JA?“ nastala je još 2010.godine u našoj školi kao rad s kojim je pet učenica naše škole sudjelovalo na natjecanju matematičkih projekata: matematika+ u Puli.

Cilj tog natjecanja bio je na interesantan i inovativan način povezati matematiku i grad u kojem živimo. Igra povezuje povijest Karlovca i matematičke zadatke na originalan način.

Naime, postoji igrača ploha na kojoj se nalaze sličice povijesnih ličnosti i građevina grada Karlovca, uz koje se nalaze i neka brojke. Te brojke su rješenja zadataka koji se nalaze na odvojenim karticama. Dakle, igrač uzima karticu s matematičkim zadatkom i rješava ga. Dobiveni rezultat je brojka na nekoj od sličica igrače plohe. Kad pronađe svoje rješenje podiže sličicu na kojoj se ono nalazi i ispod nje može pročitati u kakvoj su vezi sličica i brojka koja je na njoj. Primjerice: sličica fosila ribice na sebi ima brojku 19. Kada pogledate ispod sličice saznajete da je to fosil ribice koji su u devetnaestom stoljeću u Karlovac donijela sa sobom braća Seljan sa svojih putovanja. Nakon čitanja objašnjenja, igrač karticu sa

zadatkom polaže na igraču plohu tako da je zadatak okrenut prema plohi, točno na sličicu koja mu je rješenje. Sada se vidi da je ta kartica dio neke velike slike. Tako se malo po malo počinje popunjavati cijela ploha i nazire se rješenje. Sve ukupno ima 25 zadataka koji obuhvaćaju, zajedno sa svojim rješenjima, povijesne ličnosti, građevine, značajne događaje, zanimljivosti i interesantne bročane podatke. Igru možete igrati sami ili u društvu, a može ju igrati čak i cijeli jedan razred, ako svaki od učenika riješi po jedan zadatak. Igra je gotova kada su

svi zadaci riješeni, odnosno prekriveni, a dobije se slika karlovačke zvijezde.

Ova je igra osvojila treće mjesto na natjecanju **matematika+** u Puli, koje organizira Hrvatsko matematičko društvo, podružnica Istra. Igra je predstavljena i u Turističkoj zajednici grada Karlovca kao suvenir. Napokon je ugledala svjetlo dana i u tiskanom obliku uz pomoć donacije Grada i Tiskare "Lana" 7. listopada 2011. kada smo je imali priliku po prvi put zaigrati u našoj školi.

Ines Nekić, 8.a

NAGRADNA IGRA

Čitateljima Grabrića nudimo tri nagradna pitanja! Prvog učenika s točnim rješenjima čeka nagrada kod ravnateljice naše škole. Sretno!
Nagradno pitanje

1. Ako je vojnik u 12 koraka prešao udaljenost od 9,12 m, kolika je duljina njegovog koraka?

2. Ako čovjek za 10 dana napravi 9060 koraka, koliko će ih napraviti za 2 dana?
3. U jednom parku zasađeno je 365 stabala. 1/18 stabala hrasta je topola, kestena je 3 puta više od topole, a stabala bukve je 5 puta više nego hrasta. Koliko ima stabala topole?

OSVETA!

KAKO
DA JE SAD
ZEZNEM?

GLEDAJ, LANKA!
PROLIT ĆU TI JOGURT
PO GLAVI!

HABA, MANEĆ,
NEMAŠ TI HRABROSTI
ZA TO, MIRANE!

OČU, JA TI KAŽEM! EVO,
SPUŠTAM RUKU... MIRANE,
JA ZNAM
DA TI
NE...

MA DAAJ, BAŠ TI
LIJEPO PAŠE UZ TU
MAJICU!

5 Godina
Krasnije...

MA DAJ, MIRANE,
SUPER TI PAŠE UZ TU
MAJICU!

Maja Radočaj, 7.a

